



Efsun, ıslak ayakları laminant parkelerin üzerinde neredeyse iz bırakmayacak kadar hafifçe süzülerek pencerenin yanındaki yerini aldı. Az önce, bugünkü son müşterisini de tatmin olmuş bir şekilde uğurlamış ve ardından duşa girmişti. Teninde dolaşan nasırlı, hoyrat dokunuşların verdiği tiksintiden ancak sıcak suyun okşamalarıyla kurtulabiliyordu. Neyse ki bugün başka randevusu yoktu ve aynı eziyeti bir kez daha çekmek zorunda kalmayacaktı.

Sırtını cama yaslayıp otel odasının içinde günün kalanında oyalanabileceği bir şeyler aradı ama bulamadı. Ne bir kitap ne eski bir fotoğraf albümü ne de başka bir şey. Cep telefonu dışında vakit öldürebileceği hiçbir şey yoktu içeride. Bir yıldır aynı odanın sürekli kiracısıydı ama burayı hiçbir zaman yaşanılabilir bir yer yapmak için uğraşmamıştı. Öyle ya! Burayı ayaktaiken değil, yataktayken kullanmak için kiralamıştı ve odadaki her ayrıntıyı da buna göre düzenlemişti. Bu geçici karargâh, kapıyı içerden kilitleyip gürültü patırtıyı dışarda bırakabileceği bir sığınaktan çok, parolayı doğru söyleyenin ve cebinde kilidi çevirmesine yetecek kadar parası olan herkesin istediği zaman gelmeyi kendinde hak gördüğü modern bir yolgeçen hanıydı sadece.

Gerçek kimliğine ait tek eşya yalnızca küçük bir kar küresiydi. Daha küçücük bir çocukken babasının hediye ettiği, atmaya kıyamadığı ama babasının yüzüne bakmaya utanması gibi eline almaya çekindiği, odanın içinde olan bitene şahit olmasın diye televizyon ünitesinin altına sakladığı, karşidan bakınca güçlkle görülebilen bir küre. İçinde yarısı karlar altında kalmış üçgen çatılı, kütükten yapılmış bir dağ evi ve hemen önünde boyu evden daha uzun bir çam ağacı vardı. Her yerde öyle çok kar var ki evin çatısı, çam ağacının iğneleri hep bembeyazdı. Yapmayı nasıl becerdilerse evin camları karanlıkta sanki içeriden birisi ışıkları açmış gibi ışıldıyordu. Hatta hep hayalini kurduğu bir çatı katı bile vardı. Dışarıda, kapının önüne dizilmiş odunlardan başka hiçbir şey yok. Bacasından duman tütmüyordu ama her nasıl oluyorsa içerisinin sıcacık olduğu daha camın dışından bile anlayabiliyordu. Hatta kimi zaman cam küreyi tutarken ellerinin ısındığını hissediyordu.

Sık sık kendini o evin içinde yaşarken hayal ederdi; tabii eskiden. Her nedense kürenin içindeki huzurlu manzaranın evin içine de yansıdığını düşünürdü. Birbirine bağırıp çağırmadan anlaşabilen bir karı kocanın, üzerine titredikleri küçük kızları olurdu hep o evde. Ancak her seferinde kurduğu hayal yarıda kalır, annesinin çığıltıdan hallice, buyurgan ses tonu, nefret ettiği gerçekliğin boğucu dünyasına geri çekerdi onu.

Kar küresinin biraz tatlı ama daha çok hüznün veren hatıralarından sıyrılmak için televizyonun kumandasına sarıldı. Yaptığı ağır makyaj yüzünden spikerden çok, alçıdan bir heykele benzeyen kadını görünce kanalı değiştirmek istedi ama arka plandaki görüntüleri görünce duraksadı; haberlerde yine aylardır devam eden Türk-Yunan savaşından bahsediliyordu.

Onu karşıdan gören birinin asla tahmin edemeyeceği ikincil kimliği böyle bir görüntüyle karşılaştığında kendiliğinden su üstüne çıkıyor, bir anda siyasal bilimler okuduğu günlere geri dönüyordu. Ekranda akıp giden sahneleri, söylenenleri öğrencilik yıllarında olduğu gibi ilgiyle izliyor, hayatında eline silah almak şöyle dursun, asker kaçağı bile olması muhtemel konukların saçmalamalarını duydukça, böylesi bilgisiz insanların nasıl olup da televizyona çıkabildiklerini anlamaya çalışıyordu. Belki de asıl amaç halkı bilgilendirmek yerine oyalamak olduğu için en uygunu bu tür konuklardı.

Her iki ülke arasında ilkokulda, daha çocuk yaşlarda, hayati bir gereklilikmiş gibi aşılana ve asırlar boyu süren düşmanlık, zaman zaman küllenir gibi olsa da asla bitmemişti. “Ne kadar garip.” diye düşündü Efsun. İki ülke insanı birbirleriyle, hele ki Trakyalılarla bu kadar benzeşirken aradan geçen incecik bir çizgiden ibaret bir nehir parçası, yaşayanları dil, din, ırk olarak ayırmakla kalmıyor, aynı zamanda ölümüne düşman kılıyordu.

Hangi derste ya da hangi kitapta rastlamıştı, hatırlamıyordu; bir teori, her insanın içinde tarih öncesi zamana ait bir mağara adamının pusuya yattığını ve ortaya çıkmak için doğru zamanı kolladığını iddia ediyordu. İnsanlar, Covid-19 salgınının neden olduğu maddi kayıplar henüz tamamen telafi edilmemişken ortaya çıkan Pernovus adlı virüsün, iki ülke arasındaki gizli çekişmeyi küresel ekonomik krizin etkisiyle daha da belirgin hale getirmesini şaşkınlıkla izlemişti. Öyle ki sahte olduğunu ezelden beri herkesin bildiği ama inanmış gibi yaptığı dostluk ve barış mesajlarına bile tenezzül eden yoktu. Pernovus, milyonlarca kişinin hayatını alırken geride bıraktıklarının da merhamet ve empati yeteneklerini öldürmüştü sanki. Bu yeni pandeminin ikinci yılında piyasaya sürülen aşılar, hastalığa karşı üstünlük gösterinceye kadar istisnasız herkes kendi çıkarları ya da hayatlarını korumak uğruna bugüne dek inandıkları her türlü toplumsal değeri görmezden gelmeye kolayca alışmıştı. En sonunda siyasetçiler barışçıl diplomatik manevralarla halklarını sakinleştirmeye çalışmak yerine, onları savaşıma ikna etmenin hem daha kolay hem daha kârlı olduğunu fark edince olan oldu. Kaldı ki büyük ülkeler açısından da Pernovus’un götürdüklerini geri getirecek tek şey, fakir ama yürekli halkları birbirleriyle savaştırmaktı. Ayrıca, Türkiye ve Yunanistan’ı birbirine düşürmek için hâlihazırda onlarca sebep varken bir yenisini bulmakla uğraşmaya da gerek yoktu.

İki ülke açık denizlerdeki hâkimiyetin kimde olduğu konusunda belki de yazı turayla bile çözülebilecek bir anlaşmazlık yüzünden aylardır savaşıyordu. Eğer savaş hakkındaki tek bilgi kaynağınız televizyonsa seyrettiğiniz kanala göre galip ülke de değişiyordu. Muhalif kanallara göre Türk hükümeti çoktan kayıplara karışmışken, diğer kanallara göre ordumuz Atina sokaklarında geçit töreni yapıyordu. Hangi taraftan kaç kişinin, hangi silahla öldüğünün haberciler için bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey olayları takipçilerini mutlu edecek açıdan ele alabilmektir.

Efsun’un daire penceresinden gördüğü kadarıyla hükümet yanlısı kanalların söyledikleri daha doğru gibiydi. Tam olarak Atina sokaklarında Türk bayrakları dalgalanmasa da çatışmalar Edirne sınırının ilerisinde, Yunanistan şehirlerinde devam ediyordu. Hatta savaşmayan Türkler o kadar rahattı ki Karaağaç’taki kafeler dolup taşıyor, insanlar Covid yasaklarının acısını çıkarmaya devam ediyorlardı.

Efsun, düşüncelerinden sıyrılıp bir anlığına televizyona kulak verince istemsiz bir kahkaha attı. Hamaset edebiyatının dibine vuran yandaş sunucunun söylediklerine göre

savaş bitmek üzereydi. Başta Yunanistan olmak üzere tüm düşmanlarımız bir kez daha dünyada eşi benzeri görülmemiş bir yenilgiyi tatmak üzerelerdi ve biz hâlâ son sözümüzü söylememiştik. Yunan orduları pes etmemekte kararlılarsa birkaç gün, hatta birkaç saat içinde pişman olacaktı.

Efsun'un aklına birden dün birlikte olduğu asker müşterisi geldi. Bir hayat kadını için tüm erkekler birbirinin aynısı olsa da her birini diğerlerinden farklı ve özel olduğuna inandırmak işlerinin devamlılığı açısından önemliydi. Kim ne derse desin, bu ince sanat sanıldığı kadar zor değildi; sadece seans esnasında bunu aklından çıkarmamak yeterliydi. Mesela birliğine dönmesi için acil çağrı gelen bir askerin peşinden kapıya kadar koşup küçük bir öpücüğün ardından "Beni ara." diyerek uğurlamak yeterliydi. Kim bilir birliğindeki arkadaşlarına bu anı anlatırken nasıl da böbürlenip ne kadar unutulmaz biri olduğundan bahsedecekti. Oysa ne kendi adını söylemiş ne de onun adını merak etmişti. İkisi de birbiri için Whatsapp'taki takma adlardan ibaretlerdi. Neyse ki geveze bir erkeğin hayal gücü, konu seks maceraları olduğunda boşlukları doldurmak konusunda her zaman harikalar yaratabilecek kadar geniş ve gelişmişti.

Uzaktan gelen gök gürültüsüne benzer bir ses Efsun'un dikkatini tekrar camdan dışarıya, ufka doğru vermesine neden oldu. Savaşa bu kadar yakınken bu kadar umursamaz olmayı yadırgadı bir an. Belki de son birkaç yıldır hastalık yüzünden her an ölümle iç içe yaşadıkları için insanlar ölümden korkmama gibi bir içgüdü geliştirmişlerdi. Gürültünün sebebi hakkında bir fikri olmasa da gökyüzüne doğru yükselen koyu bir bulut tabakası cephede olanlar hakkında ipucu veriyordu. İster istemez çünkü asker için endişelendi. Gece boyu "Savaşma, seviş." diyerek kıkırdamışlardı. Hayatı Efsun için çok önemli olmasa da dün akşam seviştiği birinin bugün ölmüş olma ihtimali her hâlükârda garip bir duyguydu.

Banyodan saç fırçasını alıp hafifçe araladığı camın önüne geri döndü. Üzerindeki tek giysi olan bornozunun kuşağını gevşetmiş, henüz tam olarak kurumamış bedenini serin eylül rüzgârının okşamasına bırakmıştı. Saat 14.00'e geliyordu. Hazırlanmalı, karşıdaki alışveriş merkezine gitmeli, bir şeyler yemeli ve yeni kıyafetler almalıydı. Uzun sarı saçlarını sakince tararken kocaman mavi gözleriyle yoldan geçen insanları seyretmeye daldı. İki yıllık durgunluğun ardından Zübeyde Hanım Caddesi yeniden üniversite öğrencileriyle tıklım tıklım olmuştu. Kendisinin de üniversiteli olduğu yıllar bir kere daha geldi aklına. O zaman bambaşka bir hayatı, doğruları, hayalleri, hatta bambaşka bir adı vardı. Öte yandan, her ne kadar kendine bile itiraf etmek istemese de Efsun olduğundan beri işler pek çok açıdan çok daha yolundaydı.

Karaağaç tarafından, diğerlerinden çok daha yakınmış gibi gelen bir gümbürtüyle irkilince bornozun içine zorlukla sığdırdığı bembeyaz göğüsleri, koşmakta olan bir askerin üzerindeki el bombaları gibi sıçradı. Gözlerini patlamanın geldiği tarafa doğru çevirince gördüklerine inanamadı.

Uzaktan bakınca hortuma benzeyen, karanlık ama ismini koyamadığı bir şey insanları, ağaçları, binaları ve daha ne bulursa etrafa savurarak şehre doğru geliyordu. Her sosyal medya bağımlısının yapacağı gibi o da telefonunu alıp kamerayı açtı. Edirne, Efsun'un gözleri önünde teknolojik efektlerle çekilmiş bir film gibi yerle bir oluyordu. En son havalanmış arabaların ve motosikletlerin alev topuna dönerek alışveriş merkezinin

duvarlarından içeriye girdiğini gördü. Çocuksu bir muzipliğe sahip o güzel yüzü korkuyla kasılınca pespembe dudaklarının arasından ince bir çığlık kaçtı. Aynı anda parçalanan camlardan korunmak için kendini yere attı ama mavi gözbebeklerinin cam kırıklarıyla dolmasına engel olamadı. Müthiş bir uğultu kulaklarını sarmıştı. El yordamıyla bir yerlere tutunarak ayağa kalkmak istedi ama bir türlü yapamadı. Sanki odadan içeriye ev sahibinden izinsiz girmiş bir yaratık vardı ve onu saçlarından tutup yere bastırıyordu. Kan dolmuş gözlerini ellerinin tersiyle biraz olsun aralayıp bir şeyler görmeye çalıştı. İçeride metal olan ne varsa havada asılı duruyordu. Hepsi kendilerini uyandıran gizli bir çağrıyla ayaklanmış, sıradaki talimatı bekliyor gibiydi. O an elinden kurtulup diğerlerinin yanına katılmak için çırpınıp duran cep telefonunu fark etti. O da içerideki diğer eşyalar gibi havalanmak için can atıyordu ama Efsun'un korkudan kasılıp bembeyaz kesilen parmakları buna izin vermemişti. Hayatı buna bağlıymış gibi cep telefonuna tutunmuş bırakmıyordu.

Neler olduğunu öğrenebilme umuduyla telefonu biraz daha rehin tutup rastgele bir numara çevirdi. Ancak kulağına koyduğu anda telefondan patlayan şampanya şişesi mantarı gibi hafif bir ses geldi. Efsun'un kulakları öylesine uğulduyordu ki bu sesi duymamıştı bile.

Güç bela birileri yardım eder umuduyla sarıldığı telefon paramparça olurken Efsun'un yüzünün sol yanını da beraberinde götürmüştü. Zavallı kız ne olduğunu bile anlayamadan türlü kahkahaların atıldığı, sayısız zevklerin yaşandığı yatağının kenarına yığılmış, başı sağ yanına düşüp kalmıştı. Kulağından geriye kalanların arasından kırmızı bir nehir gibi süzülen kanlar, sarı saçlarının içinden kendine yol açıp önce iri göğüslerinin çatalında birikti. Ardından göğüslerinin üzerinden atlayıp küçük bir çağlayan gibi daha da aşağıya aktı ve göbek çukurunda bakır tadında bir gölcük oluşturdu.

Yüzünde korkudan ziyade olanları anlayamamış olmanın şaşkınlığı donup kalmıştı. Daha birkaç dakika önce onlarca erkeğin uğruna ölebileceği o gözler, şimdi bizzat ölümün kendisi olmuş, anlamsız ve ani bir ecelin şaşkınlığıyla kızıl bir karanlığa takılı kalmıştı.